

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 8. rožnika 1894.

List 23.

O III. redu.

(Konec.)

Pristop.

„Slecite starega človeka z njegovimi deli.“ Kološ. 3. 9.

3. Za sprejem v III. red je treba toraj natančnega znanja keršč. nauka. Potrebni pa so še drugi pogoji:

a) Kdor hoče biti sprejet, mora biti star 14 let. Žene, ki imajo možé še pri življenji, naj ne pristopijo brez moževega privoljenja, razun ko bi spovednik drugače veleval. To privoljenje pa je za to potrebno, da bi vsled pristopa žene v III. red ne nastal med zakonskima prepir v hiši, katerega vodilo najbolj studi. Ne mislite pa, da se mladenči in deklice s petnajstim letom nerado sprejemajo. O da bi le prišli, zlasti mladenči, in se radi dali vpreči v prijetni in lahki jarm sv. Frančiška; verjemite mi, mi bi imeli mnogo več deklet, ki bi prišle z neoskrunjenim vencem nedolžnosti do zakona. Pred par leti so papež Leon XIII. v slovesnem zaslišanji sprejeli več sto katoliških mladenčev. Imeli so do njih serčen nagovor in so jim svetovali, naj vsi skupaj stopijo v III. red sv. Frančiška. Ko je pred nekoliko leti umerl kardinal Bilio, zavetnik frančiškanskih redov, poklicali so sedanji slavni papež kardinala Simeonija k sebi, in so mu rekli: Častiti brat, ali želiš vstopnico v nebesa? — Kardinal sv. Očeta radoveden gleda in reče: Kdo si nebi rad zagotovil poti v nebesa? In papež mu rekó: Sprejmi škapulir III. reda in bodi redovom sv. Frančiška močen in skerben zavetnik (varh)! Glejte, dragi bratje in sestre, to je bila kratka, a pomenljiva inštalacija. — Mladenči, dekleta, ne mislite toraj, da vam ne pristuje oblačilo III. reda. Ne bojte

se ga! Ako ga prejmete in po vodilu zvesto živite, ono vam bo služilo kot zanesljiva vstopnica v sv. nebó.

b) Kdor živi v sovraštvu, on ne more biti sprejet, dokler se s sovražnim resnično ne spravi. Sovraštvo je v tem, da človek bližnjemu želi hudo, recimo bolezen, nesrečo, smert itd. Sovraštvo je ljubezni je uasprotna pregreha, in kakor nam je ljubezen do bližnjega imenitniša zapoved, tako hudo pregrešno je sovraštvo. Sv. Janez piše I. 3, 15: „Slehern, kateri sovraži svojega brata, je ubijavec, in veste, da noben ubijavec nima večnega življenja v sebi.“ In na drugem mestu piše ravno tisti apostelj, da kdor svojega bližnjega sovraži, ni v svetlobi Kristusovi, kateri nas ljubi: marveč v temi tistega, ki nas ljudi sovraži. Jan. I. 2, 9, 11. Človek, ki živi v sovraštvu, nikakor ne more biti deležen božje milosti.

c) Nadalje ne more biti sprejet tisti, ki se je polastil tujega premoženja, ali ima dolgove in jih noče plačati. To bi bila prava pokora, ko bi človek ne hotel poverniti storjene škode. Ako je kdo bližnjega obrekoval in mu škodoval na njegovem dobrem imenu, ne more biti sprejet v III. red, ker tak se tudi pregreši zoper ljubezen. Treba je toraj škodo, kakor tudi dobro ime poverniti, preden kdo prosi za sprejem v III. red. Tudi ne morejo biti sprejeti ljudje, ki imajo pregrešne znanja, ki beró slabe knjige in časopise; ženske, ki s slabim življenjem dajó očitno pohujšanje. Ako je pa njihovo poboljšanje ravno tako očitno in resnično, kakor prej njihov greh, ne brani se jim vstop, ker III. red pokore jim da najlepšo priložnost za resnično spokorjenje. Kteri se ženite ali možite, lahko ostanete v redu.

saj vam red ne brani spolnovati stanovskih, toraj tudi ne zakonskih dolžnosti. Berači, in pa taki, ki nimajo stalnega domovanja, niso sprejeti, ker oni bi bili le za nadlego, in delali bi redu le stroške.

Bolniki pa se smejo sprejeti, tudi stari in bolehní ljudje. Ni prav, če rekó: Ne spleča se mi, za te trenutke pristopiti III. redu. Vsak pravi ud III. reda je dežen molitev, odpustkov in dohrih del, ki jih opravlja ogromno število sobratov in sester, in jaz mislim, da se pač spleča ta vdeležba, da ne govorimo še o ed-pustkih, ktere udje lahko prejemajo.

Predragi! Naštel sem vam najvažniši pogoje, pod katerimi zamore kdo biti sprejet v III. red sv. Frančiška. Kaj je tedaj storiti njim, ki želé stopiti vanj? — Pred vsem naj se soznanijo z vodilom, zlasti z dolžnostimi, ki jih ono nalaga, in naj dobro prevdarijo, če jim bo mogoče spolnovati jih. Potem naj se oglasijo pri predniku za sprejem. Moj terden sklep je, ude sprejemati le o gotovih dneh, posebno o shodu. Zakaj le takrat je mogoče pozvedeti o lastnostih sprejemancev. Najlepše pa bi bilo, da bi preč. duhovni pastirji dali spričevalo lepega zadržanja, potem bi se III. redu prihranila marsiktera nečast. Sprejemanci naj toraj privedó saboj zanesljive tretjerednike za priče lepega zadržanja, ali pa spričevalo od duh. pastirja.

Preden pa tretjemu redu pristopijo, naj očistijo svojo vest v dolgi spovedi. Dolge spovedi pa nikar ne odlašajte na shode, je premalo časa zato, ampak preskerbite se zánjo poprej. Slecite starega človeka z njegovimi deli, in oblecite novega, ki je vstvarjen po Bogu v pravičnosti in resnični svetosti. Vi pa, ljubi bratje in sestre v Jezusu in sv. Frančišku, ki se že nahajate v tem slavnem redu, sporočite to njim, ki želé stopiti vanj. Sami pa si danes pred oči postavite svojo slavno patrono — sv. Elizabeto. Ona vam je prelep zgled v samskem, zakonskem in vdovskem stanu; zlasti pa vam je živ dokaz, da je mogoče v vseh teh stanovih zvesto spolnovati redovno pravilo. Ravno v tem spolnovanji je ona našla najslajšo tolažbo v tolikih bridkosti, našla je v njem moč in neomahljivo stanovitnost. V tem spolnovanji bodele našli tudi vi moč in tolažbo na zemlji, ob smertni uri pa zanesljivo vstopnico v sv. nebo. Amen.

Šmarnične.

VI.

Jutranja zarja vstaja z gorá,
Skopana čisto v valih morjá,

Tmó nam preganja, dan glasi,
Dušo s sladkostjo nam napojí.

Sveta Marija, čista devica,
Večnega dneva si porodnica,
Lepša kot zarja zlato-rumena,
Milosti polna, bodi češčena!

Luna sreberna z neba nas zre,
Daleč nadkrilja zvezdice vse,
Upokorjuje vse morjé,
Da se mu vihre umiré.

Sveta Marija, nebu Kraljica,
V strastij valovju si nam vodnica,
Ti kermarica našega čolna,
Zaljša kot luna, milosti polna!

Sveta Marija, Zarja z nebés,
Rajska svitloba naših očes;
Sijaj, oj sijaj nam nizzól,
Grej in obsevaj solzni dol!

Sveta Marija, rajska svitloba,
Svéti nam — vedno do groba;
Vzbudi nas k zarji večnega dneva,
Milosti polna, vsmiljena Déva!

VII.

Ves svet, o Marija, zató te časti,
Ker Mati nebeški družini si Ti;
Za Bogom najzališi sedež je Tvoj,
Češčena Marija, Gospod je s Teboj!

Gospod je Tvoj oče, Tvoj ženin, Tvoj sin,
Zato gospodiniš sred rajskih višín.
Ostani pri nas, o Marija, povsod;
Če Ti bodeš z nami, bo z nami Gospod.

Ev.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Semič. (Amerikanska gosta. Dekanova 25letnica.) Iz Amerike sta 31. majnika došla v Ljubljano naša rojaka iz Semiča čč. gg. J. N. Stariha, župnik pri cerkvi sv. Frančiška Salezija, in Ant. Ogulin, župnik pri sv. Bernardu — oba v Št. Pavlu. Odrinila sta bila na pot 14. maja zvečer. Prišla sta iz zdravstvenih vzrokov, kakor piše „Amerikanski Slovenec“ 18. maja. G. Stariha boleha že nad dva mesca na gerlu, ter več ni mogel na glas govoriti; zboljšalo se mu je sicer, vendar ni iz nevarnosti. Morski zrak in milo domače podnebje se mu je svetovalo (in kaže, da že dozda mu je dobro delo). Fare g. Starihovo med tem oskerbljuje č. g. Ferd. Požek; g. Ogulinovo pa P. Leon, benediktinec. Odpeljala sta se že čez dva dni v Semič, kjer se bode sv. Antona dan, 13. t. m., obhajala 25letnica dekanstva preč. gosp. dekana Antona Aleša. Slava!

Dunaj. (Nekdanji in sedanji časi.) (Dalje.) Poj-dimo še malo naprej in poglejmo, kako je dandanes z našo mladino. Ne moramo-li roke povzdigniti, ako opazujemo, kako se obnaša večkrat doma, na ulici, in prav posebno v cerkvi, v svetišču Gospodovem? Kakošen strah imeli smo mi o svojem času pred

svojimi učitelji in drugimi predstojniki in prav posebno pred izvoljenimi služabniki božjimi, duhovni svete cerkve! Beseda učiteljeva, predstojnikova in posebno duhovnova bila nam je sveta. Kdo bi si bil takrat upal zoperstavljati se, odgovarjati ali pa odpovedati predstojnikom dolžno pokorščino? (Spominjam se, da še v 3. latinski šoli, ko mi je bil profesor po nepremislitku nekaj podčrtal v nalogi, kar ni bilo skaza, se nisem upal na to ga opomniti.) — In dandanes? Ali nismo primorani veliki del mladine prav serčno obžalovati? Koliko mladih je, ki o svojih dolžnostih nimajo nobenega ali pa le prav majhen pojem, ker se pri njih zanemarija najvažnša dolžnost, domača vzgoja! Glavni temelj vsacega npravnega življenja, prepotrebna, sveta pokorščina je povsod že skoro omajan. Le bolj po redkem cvete še v kakem nepokvarjenem mladostnem srcu sladki, prelepi sad, ki more le po pokorščini dospeti do zrelosti. In kaj je vzrok temu? Velika vnemarnost in pomanjkanje strogosti pri vzgoji; ravno tej manjka najvažnije in najpotrebnejše reči: verske podlage.

Kjer hočejo brez Boga, brez dolžnega in prepotrebne oziranja na sveto Cerkev, božjo namestnico na zemlji, kjer hočejo brez vere vzgajati, — tam ne bodo prav nikoli dobili dobrih sadov; tam pridelajo le plevél, osat in ternje; tam zastoj delajo; kjer manjka blagoslova od zgoraj, tam ostane zemlja pusta in prazna. Dandanes bi radi tudi brez Boga prav veliko dosegli; skoro s silo bi včasih radi okoliščine poboljšali in predručali, brezskerbno hlepijo po vživanju in dobičku, zidajo le na svoje preborne, prerevne človeške moči. In kaj je vspéh temu? Počasna, mnogokrat brezvspešna poraba telesnih in duševnih moči, spoznanje, da po tem potu ne moremo napredovati, opešanje navdušenosti in naposled — pogin v toku neprenehoma tekočih, zelo žalostnih časovnih razmér.

Zelo važne in obilne podpore vredne so tedaj vse one družbe, ktere pospešujejo boljšo in skerbnišo vzgojo mladine; „prava verska vzgoja mladine“, ta klic naj bi se razširil povsod, v vsaki vasi, v vsakem mestu, po vsaki deželi, v vsakem zboru kerščenih ljudi! (V resnici je mesca maja letos avstr. minister grof Falkenhajn dal Bogu čast in serčno izrekel resnico: da le povernitev k Bogu, vera vanj in podverženje pod njegove zapovedi, more obroditi tisto srečo, kakoršno je sploh ta svet zmožen dati. Pa ne veste, kakošen „gavder — gavder“ so nato zagnali dunajski časniški judje in psovali ministra, kakor njih očetje Kristusa na Kalvariji! O Dunaj, ni čudo, da imaš tako žalostne izglede mladinske odgoje!) Kakor je vzgojena in izobražena mladina, taka bode tudi bodočnost človeštva. Ako ne vzgojimo mladine po strogo verskih načelih, ako ji ne vtisnemo globoko v srce božjih in cerkvenih zapovedi, ako ji takorekoč ne vsilimo dolžne pokorščine do duševnih in svetnih predstojnikov že precej v začetku, — je vse naše delo in ves naš trud zastoj; brez vere ostane mladina šibki terst, ktere ga lahko vsaki najslabši veter upogne. Ljudje, ki zrastejo brez vere, nimajo v nesrečah in v večkrat prežalostnih neizgledih življenja nobene prave moralične moči; poznajo navadno le svoj lastni, osebni dobiček, poganjajo se mnogokrat le po zemeljskem vživanju; dajejo, ako so postali sami družinski očetje ali matere, svojim

otrokom redkokedaj dober izgled, in kar je še najžalostnije, večkrat umró tudi tako, kakor so živeli: brez Boga. Večkrat prisiljeni so še pred smertjo spoznati: zastoj sem živel, zgrešil sem glavni namen svojega življenja, pospeševanje časti božje in svojega dušnega b. agra, svojega namena nisem dosegel!

Dandanes vidimo le preočitno, kam mora človeštvo dospeti, v kake zadrege zabresti, ako zapusti ljubega Boga, edinega Gospoda vesoljnega sveta, ter se obrača le k posvetnim malikom! Dnevnik pri našajo nam čestokrat strašne novice o počenjanju ljudi, rope, tatvine, umore in samomore, sleparstva, grozne napade! Kdo ne vidi v vsem tem kazni, ktero si nakopuje človeštvo s svojim odpadom od Boga in njegove svete Cerkve? Potem pa tožimo in vpijemo o žalostnih časih in ne mislimo, prav kakor otroci, da smo si jih sami nakopali in zaslužili. Kolikokrat na pr. rečemo ljudem: Ne kupujte in ne berite slabih, veri nasprotujočih knjig in časopisov! Škodujejo vam, zmešajo vam glavo, soznajajo vas z razmerami in rečmi, ki niso za vas; spodkopujejo vero in npravnost, podirajo vam mir in zadovoljnost serca ter vlivajo vanj strup vseh zlobnostij in hudobij. — Toda, kolikokrat govorimo le gluhim ušesom! Slastno segajo ljudje po slabem, brezverskem berilu, vtope se v taisto, zgubé potem popolnoma trezni čut za resnost življenja in za marljivo delavnost; pahnejo mnogokrat ne le sebe, temveč tudi druge v nezadovoljnost odzamejo mir vesti, zdravje na duši in na telesu — v največo nesrečo sebi in drugim!

(Konec nasl.)

Hervaško. (Gerško-zedinjena škofija in sv. Oče. — Staroslovenski misal.) (Dalje.) Nadškof nadalje preslavlja imenitnost in lepoto staroslovenskega jezika, potem naznanja upanje, da utegne ta predprava, ki je dana hervaškemu narodu, tudi služiti po previdnosti božji k temu, da se vsi Slovenci zedinijo v eni in edini Cerkvi Kristusovi. Pravi namreč:

Ovaj naš privilegij još nam ima biti dragocjeniji tim, što on u ruci božje providnosti može biti jedno sredstvo za sjedinjenje svih slovena u jednoj crkvi Isusa Krsta. Svemogući Bog običaje se služiti malenimi sredstvi za velike svrhe svojega kraljestva na zemlji. Izrična je pako volja Isusa Krsta Gospodina našega, da njegova crkva na zemlji bude: „jedna ovčarnica i jedan pastir.“ Zato sv. Petar, kojega je Gospodin učinio jednim vidivim pastišom svega svojega stada, ne prestaje u svojih zakonitih nasljednicih, rimskih papah, raditi o ujedinjenju u jednu vidivu Kristovu ovčarnicu svih onih, koji su kršteni na Isusa Krsta, te u njega vjeruju kano u svoga jedinoga spasa i Boga. U tu je svrhu i slavni Leon XIII. izdao u naše, makar inače vjeri Kristovoj i katoličkoj crkvi, neprijazno vrieme, svoju blagosnu okružnicu „Grande munus.“ (god 1880.) kojom je proslavio, i u čitavoj crkvi katoličkoj na veće javno čašćenje uzdigao slovenske apostole, sv. Cirila i Methodija. U ovoj je okružnici hvalio slovenske apostole takodjer naročito glede uvedenja slovenskoga jezika u božju službu, iztaknuv kako je sv. Apostolska stolica to potvrdila i kroz vjekove uzdržala. Govori naime: „Deum hinc (od sv. Apost. stolice u Rimu) est usus slavonici sermonis in ritibus sanctissimis impetratus; atque hoc anno 1880. u kojem izdaje okružnicu) decimum expletur saecu-

lum ex quo Joannes VIII. P. M. ad Suentopolcum Moraviae principem ita scripsit: Litteras slavonicas . . . quibus Deo Laudes debitae resonant. jure laudamus, et in eadem lingua Christi Domini Nostri praeconisia et opera ut enarrentur jubemus. Nec sanae fidei vel doctrinae aliquid obstat, sive missas in eadem slavonica lingua canere, sive sacrum Evangelium vel lectiones divinas Novi et Veteris Testamenti bene translatas et interpretatas legere, et alia horarum officia omnia psallere. Quam consuetudinem multas post vices sanxit Benedictus XIV. per apostolicas Litteras ano 1754 die 25. Augusti datas.“ Što je slavni Leon tako preda svim katoličkim svetom pohvalio, to je na novo potvrdio liepim izdanjem slovenskoga misala; a tim je nama osobito mogućnost dao, da u Naših diecezah uzpostavimo slovensku liturgiju u njezinu prvobitnom i zakonitom obliku.

Pravovjerni, a naročito sveti muževi, uvijek su osobitim štovanjem primali naredbe i odluke sv. Apostolske stolice i u manjih stvarih, a za to što su živo vjerovali, da Duh sveti upravlja crkvom Kristovom, pa da daleko više od drugih prosvjetljuje onu Stolicu, koja je nada svima, i kojoj se sve ostale iskreno i religiozno pokoriti imaju. Ako ovo načelo u obće stoji, valja tim više za velike i vanredne čine sv. Apostolske stolice, kakov je bez dvojbe „Grande munus“ Leona XIII., kojemu je za nas posebna posljedica novo izdanje slovenskoga misala. U ovakovu uvjerenju primimo ovaj misal, i uvodeć ga u porabu božje službe, imajmo sveudilj pred očima, da radimo za veliku svrhu božjega kraljevstva; pa se uzdajmo u zasluge svetih slovenskih apostola, i vjerujemo u prosvjetljenje i mudrost sv. Apostolske stolice, te u neizmjereno milosrdje i svemogućstvo Onoga, koji je rekao, da ima biti jedna ovčarnica i jedan pastir.

(Dalje nasl.)

Adrijanopol. 30. maja 1894. (Poterdilo) Nisem zmožna najti primérne besede, da bi dopovedala, kako sem bila nepričakovano razveseljena prejemši bogati dar 84 gld. 40 kr. za naš misijon, in ne morem dostojno izraziti priserčne zahvale za poslano podporo. Prosim torej vsegamogočnega Boga, da bi Vam in vsim dobrotnikom darove z naj večo obilnostjo poplačal. Mé vse pa bodemo v kratkem eno sv. Obhajilo darovale za vse naše dobrotnike . .

Ob enem se vsem ljubim dobrotnikom tudi v prihodnje ponižno priporočamo za pomoč. (Gl. in prim. št. 19, str. 149. („Zgod. Dan.“)

S. Makrina Povijač,
prednica zagrebških usmilj. sester.

Premišljevanje Jezusovega terpljenja.

Terpljenje Tvoje premišlujem,
Solzé mi lici močijo —
Le naj oči solzá potoke,
Solzá pretužnih tóčijo!

Sovražniki so zoper Tebe
Lažljivo, zlobno pričali.
Kot hudodelca Te zvezali,
Teló ti kruto bičali.

Pritisnili na glavo venec
Iz ternja so bodéčega,

Gerdó potem zasramovali
Nedolžno Te terpéčega.

Na rame strašno Te boleče
Težák Ti križ zadenejo,
Gonéč pred sabo Te kot jagnje
Na góro sterma krenejo.

In gori Ti na križ sramotni
Roké, nogé pribijejo.
In še se zlobnega veselja
Kot besni ne navžijejo:

Strašno! — iz svojega Gospoda
Hudobno se norčujejo!
Dà, dókler smert Te ne poljubi
Gerdó Te zasramujejo.

In mi — se z greha strupom sladkim
Premnogokrat napajamo,
Sovražnikom Te krutim vnovič
Nezvesti mi izdajamo!

Da hočemo Te bolj ljubiti,
Skesani Ti obétamo,
Pa vendar vedno venec ternjev
Iz grehov Tebi spletamo.

Oh, dan nobeden naši grehi
Žalíti Te ne jenjajo,
In vnovič Tebe, zgolj dobroto,
Na križa les razpenjajo!

„Odpusti jim!“ na križu prosil
Očeta si nebeškega —
Usmiljeno, o Jezus, sódi
Slabóst rodú človeškega!

Z vstajenjem Svojim si pokazal,
Da Sin Bogá si živega —
O, dvigni nas iz groba grehov,
Odvédi s pota krivega!

Dodeli nam, da Tebe vredni
Nasledniki postanemo,
Močí nam daj, da greh pustimo,
S Teboj veselo vstanemo!

N—r.

Prošnja do ljudij.

Odkar se mamica ločila
In sladko spí
Brez vseh skerbí
V zemlji posvečeni,
Kjer bode reva se spočila.

Šepečem jokajoč v prošnji:
Oj svet mirúj
In mir darúj
Zdaj mamici željeni,
Ko spati će po vsem terpljenji . . .

Ivan.

Prošnja.

Ko pričenjam delo težko,
Prosim Te, moj Bog, serčno,
Da mi dodeliš to milost:
Da mi delo bo lahkó.

Prosim Te zato iskreno:
Daj mi svojega duhá,
Ki me bo boдрil in krepil,
In posvetil dela vsa.

Vse, kar bom veršil in delal,
Bodi Oče, v Tvojo čast.
To sem Tebi sinko dolžan.
Ker sem ves le Tvoja last.

To Te prosim, ljubi Oče,
To mi serce poželi,
Ne zaverzi prošnje vroče,
Vsaj Ti nič nemožno ni.

Ciriljev.

Mariji.

(Gazela.)

Oj, Devica sveta, blaga, — Ti nas ščiti!
Da ne strè nas moč sovraga. — Ti nas ščiti!
Ko nam v delu gibljejo se róke.
Ko nam teče potna sraga, — Ti nas ščiti!
Ko na daljni mučimo se poti
In nas trudnost spat polaga, — Ti nas ščiti!
Ko končamo burni boj življenja,
Ko telesa moč omaga, — Ti nas ščiti!
Da ne bo se radoval napastnik
In da naša bode zmaga, — Ti nas ščiti!

Beli Kranjec.

Mojemu narodu.

Bogat ni in mogočen ni moj narod,
In svet o slavi njega malo vé;
Kreposti vendar venčajo moj narod
In plemenito bije mu sercé!

In vem, da narod moj i grehov šteje,
Pa kdo ljudij je greha vsega prost?
A vender en me greh boli močnejše,
Kot vsaka druga dviga me krepost.

Za vero mu serce je zmir gorelo,
Odkar ga milost je prešinila;
In zdaj še množno vneto je kerdelo,
A so, ki vernost jim je zginila.

Za greh z nesrečo Bog moj narod biča,
Razpora jarem bridko ga teží.
In v tugi tej se narod ne prepriča,
Da brez Boga rešenja njemu ni!

Le Bog edín nad narodi kraljuje,
In k sreči, k slavi vodi jih le Bog;
In narode le Bog za greh strahuje,
Le Bog jih reši zopet iz nadlog!

Poslušaj narod, kaj sin zvest ti reče,
Poslušaj me, pri Bogu te rotim:

Okleni se Boga tako goreče,
Kot jaz goreče sreče ti želim!

Ponovi zvezo ž Njim, in zvest Mu bodi,
Daruj mu voljo, dušo in sercé;
In k sreči peljal bo te in k slobodi,
In poveljal tvoje bo imé! —

Jan-est.

Razgled po svetu.

Rim. („Rudeči papež“ Molitev za spreobrnjenje framasonov.) Odkar se je rogovilstvo polastilo papeževe dežele in glavnega mesta Rima, veljá po besedi, da je tam „gnjusoba na svetem mestu“. Kar je brezbožnega in bogoskrunskega, vse so framasoni v tem mestu že počenjali. Lansko leto meseca kimovca so imeli v Rimu shod vsih framasonskih beznic (lož) vesoljnega sveta. In kaj so hoteli? Nič manj kot svojega papeža so si izvolili. Kakor se je lucifer hotel svoj dan uvesti na Božji prestol, tako so iskali framasoni postaviti si svojo glavo, uvesti se, djal bi, na papežev prestol. V vsem so skušali posnemati po zmožnosti napravo katoliške Cerkve. V obličji Vatikana so se namreč framasonski glavarji iz vsega sveta skrivaj zbrali ter so obhajali „nekako konklavo“ ali volitev svojega papeža, in ti čudni „konklaveži“ so izvolili za protipapeža ali rudečega papeža — veste koga?... Zloglasnega rimskega framasona „Adrijana Lemmi ja“! Toda ta stvar se jim je gerdo sponesla! 26 angleških in ameriškanskih poslancev te volitve ni hotelo Lemmija priznati, zapustili so Rim in z njimi tudi velika framasonka, ki se imenuje gospica Dijana Vaughan in je pri volitvi zastopala evropske ženske framasonske lože. Vsi ti so odrinili v London, tam so napravili uporniški shod in izrekli so, da Adrijan Lemmi ni vreden, da bi sprejel to njemu ponudeno čast. (?) Zakaj pa ne? Zato, da ne; kajti Lemmi je kradel. Bil je namreč 23. sušca, 1844 v Marseille-u zaradi tatvine na eno leto obsojen v ječo in v petletno policijsko nadzorstvo; dalje kot posrednik laške vlade za tobačno nakupovanje v Ameriki se je obnašal tako nedostojno, da je budil očitno razdraženje zoper sebe; postednjič da je spodmikaval tudi denarje, ki so mu jih zaupovale angleške in ameriškanske lože za razširjanje framasonstva po Italijanskem. Ta londonski protest imel je mogočne nasledke, mnogo framasonskih lož po vsi Evropi in celo po Italijanskem se je ločilo iz zveze, kateri na čelu je bil Lemmi. Gospica Dijana Vaughan, ktera zlasti je provzročevala borbo, je bila tako huda na tega „rudečega papeža“, ki je framasone tako hudo osmešil pred svetom, da je še enkrat hitela v Rim in je sama osebno naznanila Lemmi-ju, da zdaj slovo da framasonstvu. Ti ljudje pa nimajo vsi toliko zrelega prevdarka, kolikor ga ima ta gospica Dijana, ktera je vsled tega morala gledati, kako bode ubežala preganju framasonov, in je več mesecev bila brez stalnega bivališča; govori se, da je sedaj skrita v nekem samostanu v Parizu. „Cobl. Volksztg.“ in za uno listič „Leo“, ki to naznanja, pristavlja: „Kaj pa, ko bi prejšna „tempelnova grossmojsterca“ (velika framasonska ženska glavarica) bila zadeta od žarka božje milosti in bi bila došla do edine prave poti zveličanja? Mi o tem

ne vemo nič gotovega, pa Božje poti so dostikrat prečudne.

Kaj bo pa zdaj s framasonskim papežem, ko se je Lemmi ponesrečil? Nesreča, da je umerl Košut; bil bi kakor nalašč za to čast kot bivši ljubljenelec Lemmijev. Ali pa se morebiti tudi kateri magyarskih framasonov zmordijo po izgledu gospice Dijane Vaughanove? Bog daj! Leo Taxil, kakor nemara zdaj tudi gospodičina Vaughan in toliko drugih nam priča, da tudi framasoni niso še zgubljeni, dokler so v življenju. Pred več leti nam je prijatelj in sošolec G. v G. kazal znamenja framasonska, ktera je bil oddal neki framason, ko se je bil tej nesrečni družbi odpovedal. Že veliko lét ima nekdo navado, da vsak dan med drugim moli tudi očenaš in češčena-Marijo s pristavkom: „O Jezus, zaradi svojih bridkosti na oljski gori se usmili nesrečnih framasonov, najbolj terdovratnih grešnikov in terpeče svoje sv. Cerkve!“ Ako kdo to posnema, mislimo da ne bo brez sadu.

Sarajevo. Procesijo presv. R. Telesa vodil je po odpeti sv. maši presvitli nadškof, po Franc-Jožefovih in rudolfovih ulicah. Mnoge katoliške hiše so bile lepo okinčane in sveče po oknih. Vdeležile so se mestne oblasti, na čelu doglavnik baron Kučera, pa vojaški general Tomić, kot zastopnik deželnega glavarja in mnogo občinstva, še več pa ga je bilo ob potih in na oknih. Peli so gg. domači bogoslovci. — V nedeljo je izšel obhod iz cerkve sv. Vincencija usmiljenih sester.

Amerikanske novice. Iz Pittsburga iz škofijske pisarne je dobil „Amerikanski Slovenec“ naznanilo, da ondotnemu škofu ni bilo poprej znano, da tam prebiva 2000—3000 Hervatov in Slovencev in neki Hervat je terdil, da samih Hervatov je nad 5000 v onih krajih. Žalostno je pa, da še dosedaj nimajo svojega duhovna. „Slovenec“ jim svetuje, da naj se združijo in posvetujejo s predsednikom hervaškega društva, ktero tam že biva, ter naj kaj ukrenejo, da reveži dobijo svojega duhovna in ne ostanejo v takim prežalostnem stanu temote in npravnega zapuščenja. Tako treba Hervatom in Slovencem.

V Cloquetu je Št. Lujška reka vsled povodnji narasla tako, da so pod vodo vse žage in vse delo, ter je zastalo vse opravilo.

Jowa City. — V 20 minutah je vihar s točo naredil škode za 100.000 dolarjev.

Iz Aurore III ima „Amerik. Slovenec“ dopis od 8. maja, ki naznanja: „Tridesetega aprila nas je obiskal č. g. župnik F. S. Šušteršič iz Jolijeta in ostal pri nas nekaj dni, da nas je prevdil s svetimi zakramenti za velikonočni čas. Za vse lepe nauke, kakor tudi za prijazno obiskovanje po hišah, smo mu dolžni hvalo, ktero mu tu izrekamo. Delo po vsi Ameriki slabo napreduje. Enako je tudi v Aurori. Vsak dan pride obilo ljudi dela iskat, ali dobiti ga ne morejo. Dela se po malem le še v dveh topilnicah. Kacih 200 mož ima pri mestnih kanalih dela, ki se pa večkrat preterga. — Slednjič naznanja, da 8. maja je umerl naš rojak, doma iz Skopje, cerkljanske fare, star 31 let, previden s svetimi zakramenti; ni pa povedal imena; le to je zapisal, da v Aurori mu še živita brata Janez in Jožef.“

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec rožnik (junij).

a) Glavni namen:

Nedeljski pokoj.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konec.)

Izgled ima pri tem tudi mnogo več moči kot veliko besed, in torej naj pričnemo in neprenehoma kažemo vesoljnemu svetu, kako se po kerščansko praznuje nedelja.

Na Francoskem vstanovili so že pred več leti družbo, ktere naloga je posvečevanje nedelje. Veliki pospešitelj tega dela, Louis de Cissey (r. Ljudovik Sisê) pisal je l. 1875 o. Ramièru: „Z združenimi močmi! To mora biti naša naloga, kajti iz istega Jezusovega Serca zajemamo mi vsi moč in delavnost, in v njem in le v njem bomo zmagali. Zatorej skušam jaz vedno in povsod razširjati molitveno apostoljstvo ter ga priporočam svojim društvenim udom. Po mojem mnenju postati bi morali vsi naši društveni predstojniki h krati tudi predstojniki apostoljstva; s tem pridobile bi njih družbe sočutja in koristi, molitvenega duha in delavnosti.“

V pravilih molitvenega apostoljstva (II) priporočajo se udom prav posebno božje in cerkvene zapovedi in ko smo se 16. junija l. 1875 prav slovesno posvetili presv. Jezusovemu Sercu dejal nam je sv. oče Pij IX koncem svojega pisanja naslednje:

„Da Ti dam slednjič očitno znamenje, kako zelo mi je ta posvetitev vgajala, obljubim slovesno pred Teboj, o moj Bog, da bodem odslej v čast tega božjega Serca, cerkvenim zapovedim zvest, posvečeval zapovedane praznike ter ob enem skerb, da jih bodo obhajali tudi tisti, kterim imam v kterem oziru koli zapovedovati in ukazovati.“ Bodimo mož-beseda!

Louis de Cissey pisal je o tej stvari nekemu predstojniku apostoljstva: „S to posvetitvijo je o. Ramière več dosegel, ko vse naše družbe nedeljskega posvečevanja skupaj; kajti dosegel je na en mah, da se ponižujejo vsi verni katoličani, da se pokoré za skrunjenje praznikov ter obetajo spolnjevati odslej tretjo božjo zapoved. Iz tacega spodbujanja hrabrih kristjanov in prijateljev Božjih, kakoršni so predstojniki molitvenega apostoljstva, zajemamo si najboljšo moč; to je naša prava pomoč, naša podpora; na vas stavimo svoje upanje, z vašo pomočjo skončali bomo delo.“

Naj bi se ne le vsi predstojniki, želel je pokojni o. Ramière, temveč tudi vsi posamezni udje molitvenega apostoljstva vredne skazali take časti in take hvale.

Sklenili smo v jubilejskem letu molitvenega apostoljstva splošno prenoviti in oživiti svojo gorečnost; mislimo posebno na praznovanje nedelj, in kolikor je na nas ležeče, kolikor kam sega naš vpljiv, delajmo na to, da bodo zaperte ob nedeljah vse prodajalnice, in da nam bo kazalo, da je vse Gospodovo, — naše hiše, naše ceste, sploh vsa zbirališča našega družbinskega življenja. Pred vsem pa naj bo ob nedeljah napolnjena hiša božja vernikov, posebno možkih, da se njih serca napolnujejo z du-

hom milosti in molitve. Kakoršna je tvoja nedelja, taki bode tvoj smertni dan, se bere v nekem pre-rokovanju, ktero smo že večkrat omenili in pripo-ročali: ako ti je bila nedelja dan miru, bo ti smertni dan vstop v večni mir; ako si hodil ob nedeljah v cerkev, bo ti smertni dan vernitev v hišo Gospo-dovo; ako si pristopil na Gospodov dan k mizi nje-govi, ako si užival Kruh življenja, ako si se v presv. Jezusovem Sercu združeval z udi velike ker-ščanske družbe v skupni molitvi, te bo dan tvoje smerti peljal v veliko Očetovo hišo, v družbo vseh izvoljenih, k večnemu življenju v Jezusovem Sercu.

b) Posebni nameni:

20. **S. Frančišk P. in dr.** Brazilija. Odstranitev nespodobnega obnašanja pri službi božji. Blagoslov za delovanje v samo-stanskih šolah.

21. **S. Alojzij.** Jezusova družba in nje vzgojišča. Marijanske kongregacije med dijaki. Šolsko vprašanje.

22. **S. Pavlin.** Odvernjenje protestanske vzgoje katoliško kerščenih otrok. Znanostno podjetje. Več cerkvenih zidanj.

23. **S. Edeltrud.** Pomoč za nepreskerbljive otroke, posebno po mestih. Velike dušne nevarnosti po vojašnicah. Mnogo umobolnih.

24. **S. Janez Kerstnik.** Odprava velikega pomanjkanja verlih duhovnov za velike mesta in za misijone med pogani. Obuditev prvotne gorečnosti v češčenju Serca Jezusovega.

25. **S. Viljem.** Ohranitev domačega doma. Preskerbljenje revnih spreobrnjenec. Družba pobožnih delavcev na Dunaju.

26. **Ss. Janez in Pavel.** „Duhovni in obhajanci.“ Odver-nitev stalne nesreče od družin in gospodarstev.

27. **S. Ladislav.** Avstrijski cesar. Propad puntarskega pro-stozidstva na Ogerskem. Ogerski škofje.

28. **S. Irenej.** Vredno olepšanje Marijinih milostnih krajev. Nabiranje učencev v kat. zadrage. Mnogo žrtv igranja in pi-jančevanja.

29. **Ss. Peter in Pavel.** Versko pridruženje k papeštvu. Novoizvoljeni kardinali. Pospešitelji molitvenega apostoljstva.

30. **Spomin sv. Pavla.** Zvesta poraba poklicnih milosti. Važne skušnje. Vse doposlane pa še ne uslišane prošnje. Meseca rožnika umerli udje molitvenega apostoljstva in Serca-Jezusovega bratovščine, in tisti, ki umerjō mesca mal. serpana.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Zavetišče in vzgojevališče za zanemarjeno moško mladino dobilo je visokega zavetnika presijajnega nadvojvoda Nj. vi-sokost Frančiška Ferdinanda avstrijskega d' Este, kakor smo že omenili. Prečastitljivi naš gospod knez in škof dr. Jak. Missia so to napravo iz kerščanskega kakor iz patrijotičnega stališča prav gorko priporočili in sami k družbi pristopili; prebl. gosp. predsednik Jož. Merk, c. kr. svetovalec, je dotično prošnjo odposlal na Dunaj in visokorod. gr. Wurmbrand je 24. maja 1894 poslal do gosp. pred-sednika prav ugodni odgovor in rešenje: da Nj. ce-sarska in kraljeva Visokost nadvojvoda Franc Fer-dinand d' Este pohvalno priznava zares ve-likodušno delo za zgradbo zavetišča in odgojišča zanemarjene moške mladine v Ljubljani in je tudi izvolil sprejeti taistega zavetništvo ter protektorat. Želi še, da bi društvo tako plemenito delo srečno dokončalo in da bi to delo obrodilo najlepšega sadu. Delo je po tem takem vredno vsega priporočevanja.

Ljubljana. (Za vterjevanje v vérnosti kaj.) Zmote in razne mesene zapeljivosti se tako obilno trosijo, da je duhovnim pastirjem silo po-trebno z močnim orožjem zoper zmote in mesenosti se okovarjati. Tako orožje so zrazven z veste mo-litve za poboljšanje ljudstva tudi čversti verski spisi in knjige. Znani so razni domači spisi za vter-jenje v veri gg. Zupančiča, Keržiča itd. Dobro je pa tudi prebirati času primérne knjige v družih jezikih, katerih mnoge prav globoko v vérsko stvarino segajo in so vredne posebnega priporočevanja, to pa za lastni poduk in za porabo pri cerkvenih govorih in kerščanskih nauk. Dandanes si mora človek pri tolikih časnikih velikrat silo storiti, da si pridobi kaj časa za študiranje za svoj stan tehtnih tvari. Imenujem naj ob kratke le nekatera dela, ki so resnega branja vredna. Tako so n. pr.:

1. Das Leben unseres Herrn Jesus Chri-stus von E. Le Camus, aus dem Französ. von E. Keppler. Freiburg 1893. I. Bd. To knjigo so po-hvalili Sv. Oče Leon XIII. To je menda dosti. Pervi zvezek obsega 492 strani in prav jasen zemljevid ob Jezusovem času.

2. Das Leben unseres Herrn Jesu Chri-sti, des Sohnes Gottes, in Betrachtungen, von M. Meschler S. J., 3. Auflage, Freiburg, 1894. Tedaj za premišljevanje po dogodbah in skrivnostih, — 645 strani. Tudi še le 1. zvezek na svitem, pa popolen sam za se.

3. Das Christenthum, von L. vom Ham-merstein, S. J. Trier 1893. Knjiga, 368 str., je spisana v zanimivih pogovorih o izvirnem razodenji in o raznih verah. — K temu naj pritaknemo ravno tega pisatelja silo mično delo „Edgar“, oder: Vom Atheismus zur Wahrheit, od l. 1892. Mislim, da dijak višjih šol ali sicer olikaš te knjige ne more iz roke djati, dokler je ni prečital, vsaj po večem. Protestanti sami so imeli že veliko opraviti z njo, — to kaže, da ni kar bodi. Cena 3 marke.

4. Lebensweisheit in der Tasche, von Fr. Maria Weiss O. Pr. 2. Aufl., Freiburg, v žepni obliki, ima mnogo solj v sebi na 491 straneh. Mislim, da se ne bo kesal, kdor to delce kupi.

5. Jesuiten-Fabeln. Ein Beitrag zur Cultur-geschichte, von Bernhard Duhr S. J. Zdaj v enem delu, kar je izhajalo v zvezkih; 809 strani. Kdor ima „jezuite v želodcu“, je ta knjiga najboljši po-moček, da mu ne bodo več teže delali. Poskusite libe-ranci in kadar vso knjigo preberete, naznanite, če imate še ktere „v želodcu“.

Dalje priporočamo:

6. Propovedi za sve blagdane. Napisao dr. Martin Štiglic, kr. sveučilišni profesor itd. U Za-grebu 1894, pri knjigaru Franjo Suppanu. Cena 1 gld. 10 kr.

Spisal je ravno ta pisatelj poprej še spise in knjige: Kratka kateketika za bogoslovce. Cena 40 kr.

Časoslov (Breviarium). Cena 40 kr. — Kato-ličko pastirsko bogoslovje. C. 3 gld. 30 kr. — Pedagogika ili uzgojoslovje. C. 90 kr. — Du-hovna razmatranja. C. 1 gld. — Homilije za nedjelje. C. 2 gld. 20 kr. — Homilije za blag-dane. C. 1 gld. — Propovjedi za sve nedjelje. C. 1 gld. 30 kr.

Za družbenike „Associationis Persev. Sacerdotalis“. Dar Jezusovega Serca. Eden družbenikov naše „Associationis“ je obljubil, da bode 15 ss. maš opravil v tem mesecu za ude te družbe, in prosi čč. sobrate, da naj razne važne zadeve priporočajo božjemu Sercu Jezusovemu.

Račun naših dijakov za mesec majnik: 1) V ljudsko kuhinjo od 154 mladenčev 238 gld. 85 kr.; 2) drugim k stanovanju, mnogim k večerji v stanovanju in za druge potrebe blizo 50 gld., tedaj skupaj za pretekli mesec čez 250 gld. — Ta je prehuda! ... Sv. Ane dan bode zopet sv. maša za dobrotnike, žive in mrtve, zlasti za tiste, ki sedaj pomagajo voz vleči.

Smarnice so se spodbudljivo obhajale v Št. Vidu pri Ljubljani Lep spis prihodnjič.

Za ciborij k M. D. na Brezji: Iz Idrije po č. g. L. Picigasu: 1 krono, — 1 gld. 20 kr. in nekoliko zlatnine od raznih oseb; 1 gld. daruje pridna deklica za milost, ktere najbolj potrebuje; — uhančki in broš za dušne in telesne potrebe in da bi Marija terdovratnim grešnikom sprosila spoznanje in premaganje njih najhujših strasti, — zlat perstan, na katerem je vdolan križan Izveličar, za ljubo zdravje na duši in na telesu, — 1 krona in nekaj zlatnine od g. J. B. — Iz Idrije: Ženska 2 uhana, — „neki mož 1 krono v dober namen, — neka vdova poročni perstan po r. možu; 1 velik tolar in 1 krono, da bi mogla prav odgojevati svojih 5 otrok, — dev. Mar. Jereb 1 gld. — Neimenovana „za zdravje“ 1 vel. tol. za 2 gld. — Neim. 1 perstanček in 2 uhančka, da bi Marija nekemu mladenču sprosila spreobrnjenje. — Po Borovniškem g. kapelanu: 2 kroni pa 1 tolar. — Neka bolna oseba, da bi zdravje zadobila po Marijini priprošnji 80 gram srebra. — Iz Ljubljane neka oseba za srečno zadnjo uro, in neka druga 1 šmarno petico in 1 perstanček. — Po č. g. M. Mraku iz Ljublj. 1 perstan, 1 uhan in 2 uhančka „za neko posebno milost.“ — Franc Ks. Nagode 1 vel. terdnjak. — Ana B. v Dec. 3 gld.

Bog vse poplača.

Izgled za našo ljubo mladino.

Neko vroče poletno jutro moral je nesti Francek, sin kmetskih starišev, koscem piva in kruha. Pota bila so skoro že suha, čeravno je po noči močno deževalo. Le v kolesnicah bila je še voda. Ko gre tako Francek svojo pot naprej, zapazi v neki taki mlaki na poti krastačo. Obstal je, ter jo nagovoril tako-le: „Ti neumna žival, ne sedi vsaj v kolesnici, ako pride kak voz, še povozil te bo!“ Žival pa se ni ganila. Francek pustil jo je pri miru; misli si, se bode že umaknila, ako ji bo drago, ter gre dalje. Ko je bil že precej daleč, prišel mu je naproti težak z žitom naložen voz. Pri tej priči spomnil se je na krastačo. Morebiti je še vedno na istem mestu, in slednjič se še ne izogne in voz bo šel čez njo, mislil si je; hitro odložil je tedaj jed in pijačo, ktero je nosil v bližnji germ, ter hitel, pred vozom na mesto kjer je sedela krastača. — Čepela je še vedno na istemu mestu, kjer jo je bil našel. Hitro odlomi deček z bližnjega germa vejico, ter potisne ž njo neumno žival s tira v bližnji cestni jarek. Potem je počakal, da

vidi, ako teče voz po istem tiru, kjer je videl krastačo. In glej: ravno po tisti kolesnici tekla so kolesa. Kako se je na to veselil naš Francek! Ni se zastoj vernil, kajti rešil je življenje neumni, vendar pa koristni živali. Tekel je zopet nazaj po torbico ter šel dalje.

Bog, stvarnik in skerbnik živali in sveti angelj varuh videla sta Francekovo dobro delo ter se veselila. Ni bilo dolgo, bila mu je poplačana ta dobrota.

Dva meseca pozneje stal je Francek na kolo-dvoru v Avgsburgu. To je precej veliko mesto, v katerem se križa in steka pet železnih cest. Francek in njegova mati iskala sta vlak, ki naj bi ju peljal domov v mesto Kaufleuren. Med iskanjem vstane deček na tiru, po katerem je vozil parni stroj železniški; ni pa zapazil, da se vlak že njemu bliža. Že je v veliki nevarnosti. Le par trenutkov še, in vlak bil bi ga povozil. Pri tej priči zagradi ga neki mož ter z besedami: „Preč iz tira neumnež!“ pahne ga na stran. Kako se je Francek prestrašil, ko ga je mož tako zagradil in v stran potisnil! Kako pa je bil vesel, ko je sprevidel, zakaj da se je to zgodilo in v kakšni nevarnosti da je bil! Hotel se je zahvaliti možu, ki mu je življenje rešil, a ta se je izgubil v množici. „Ti neumnež!“ dejal je mož, ter ga potegnil iz tira. Te besede spomnile so Franceka na krastačo, ktero je bil pred nekoliko časom potegnil iz drugega tira in ji tako rešil življenje. Spoznal je, da je Bog vse tako naredil, ter pokazal da tudi najmanjše dobrote ne pusti nepoplačane. (Leo. št. 20 l. 1894.)

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. kapl. Avg. Šinkovec 5 gld. — »Za pridne dijake« 2 gld. — Prijatelj 1 gld. — »Za duše v vicah« 1 gld. 50 kr. — dev. M. Jereb 1 gld. — Mnsgr. dek. M. Kožuh 5 gld. — Čast. naši ameriksni misijonarji in rojaki: J. N. Stariha 5 gld.; Anton Ogulin 5 gld.; J. Trobec 5 gld.; J. Solnce 5 gld.; Fr. Bajic 12 gld. (Slava slavnim, ki ne pozabijo svoje domače dežele in naše šolske mladine, izmed katere utegnejo še marsikateri postati njih pomočniki, v misijonu, kateri je zelo potreben krepih moči, kakor so naši domačini. Vr. *) — Č. farni vrad v Rakitni 3 gld 5 kr. — Č. g. župnik M. Narobe 5 gld. — Č. g. župnik Anton Ponikvar 2 gld.

Za pogorelce in po toči poškodovane: Č. g. župnik Martin Narobe 5 gld.

Za brat. S. Rešnj. Telesa: Č. farni vrad v Rakitni 6 gold. 50 kr. —

Za misijone: »Fr. O.« 3 gld.

Za zgradbo zavetišča in vzgojevališča v Ljubljani: »A. M. D. G.« 10 gld.

Za opravo ubožnih cerkev: Iz Iga 25 gld. 27 kr. — S Tunjec 17 gld. 60 kr. — Iz Strug 31 gld. — Iz Špitaliča 66 gld. 30 kr. — Iz Mošenj 12 gld. 70 kr. — Iz Velike Doline 17 gld. 24 kr. — Iz Št. Vida nad Cirknico 4 gld. — Iz Gorjan 36 gld. — Iz Metlike 30 gld. — Helena Babnik 50 kr. — Iz Idrije 41 gld. — Iz Rudnika 15 gld. 50 kr. — S Prema 10 gld. — S Poddrage 23 gld. — Iz Zapog 5 gld. — Iz Šmarj na Dolenjskem 21 gld. — Z Rovt nad Logatcem 45 gld. 75 kr. — Z Roba 12 gld. — Z Sorice 36 gld. 30 kr. — Iz Rateč pri Škofji Loki 13 gld. — S Planine nad Vipavo 15 gld. 55 kr.

*) Večkrat že so nam gg. pravili, da ameriksni škotje naše mladeniče posebno radi imajo.